

2025. április 11. péntek

De én nyomorult és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, Uram, ne késlekedj! (Zsoltár 70,6)

Mt 26,30-35: Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. Akkor így szólt hozzájuk Jézus:

– Mindnyájan megrendültök hitetekben miattam ezen az éjszakán. Meg van írva ugyanis: Megverem a pásztort, s a nyáj juhait szétszóródnak. De miután feltámadtam, elóttetek megyek Galileába.

Ekkor Péter így szólt hozzá:

– Ha mindenki megrendül is hitében miattad, én soha meg nem rendülök.

Jézus ezt mondta neki:

– Bizony, mondom neked, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.

Péter így szól:

– Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg.

A többi tanítvány ugyanígy beszélt.

Igehirdetés: Két téma jött fel bennem, ahogy ezt a részt elolvastam. Az első az egyszerűbb, de fontos téma: érdemes tudnunk, hogy a hitünk megrendülhet. Nincs hit-biztosításunk. Jöhetnek olyan életesemények, amik próbára teszik, vagy akár meg is rendítik a hitünket. Bármelyikünkét. Ennek a ténynek az elfogadása alázatra tanít minket. Nem az az „igazi hívő”, akinek soha nem rendül meg a hite. Az igazi hívő az, aki tudja, hogy a hite megrendülhet, és ezekben a megrendülésekben megtapasztalja azt is, hogy a hit ajándék is!

A másik téma ebből következik: Isten nem a hitünkért szeret bennünket, hanem csak úgy. Ingyen. A megrendült hitűt éppúgy, mint a meg nem rendültet. Istennek nincsenek kedvenc tanítványai, kivételezettjei, még ha innen néha úgy is látszik. Emlékszem, mekkora botrány volt sokak számára, amikor kiderült, hogy Kalkuttai Teréz anya hosszú éveket töltött lelki sötétségben, amikor nem érezte az imádságban Isten jelenlétét. Sokan úgy gondolták, hogy nem illik egy fekete öves keresztényhez egy ilyen tapasztalat. Megvádolták Teréz anyát, hogy csak megjátszotta magát, nem is volt igazi hívő. Pedig ő csak azt tette, amit megrendült hittel tenni kell: ment tovább azon az úton, amire akkor lépett rá, amikor pontosan érezte Isten jelenlétét, amikor hallotta az Ő hangját.

Nagyhét következik, ilyenkor Péterrel együtt megélhetjük, hogy Jézus szeret minket, akkor is, amikor mi kudarcosnak és nehezen szerethetőnek tartjuk saját magunkat. Akkor is szeret, amikor éppen nem tudjuk megtenni, amiről azt hittük, hogy képesek vagyunk rá, amikor saját magunk előtt is beégünk. Isten ilyenkor jobban megért minket, mint mi saját magunkat és arra kér, hogy a szégyen ne szakítson minket el tőle. Pont azért mondja ezt előre Péternek, hogy Péter ne szégyellje magát Őelőtte. Ugyanígy jelez Júdásnak is, de Júdás nem tudta befogadni ezt a jelzést. Péter igen, ezért nem is a szégyen, hanem a bűnbánat felé fordul, ami nagyon más. Amikor szégyen van bennem, az éget és eltávolít. A bűnbánatban annak a reménye van, hogy van megbocsátás, van újrakezdés.

Ha Isten nem a hitemért szeret, akkor van esélyem, hogy újra higgyek. Ha Isten engem szeret és nem a teljesítményemet, nem a hitemet, akkor lesz erőm felállni, ha megrendült a hitem és újra kapcsolódnai. Akkor a szégyen nem lép be és nem szakíthat el tőle. *„Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.”* (Róm 8, 38-39)